

Bibeltekster til temaet 'ikke god nok'

Om ikke at føle sig god nok, men alligevel få opgaven

(Anden Mosebog kap. 3 vers 1 – kap. 4 vers 16)

¹ Moses vogtede får for sin svigerfar Jetro. Han førte fårene langt ud i ørkenen, og en dag nåede han helt ud til Horebbjerget. ² Der viste Guds engel sig for ham i en brændende tornebusk. Moses lagde først mærke til, at busken blev ved med at brænde, uden at den blev ædt af ilden, ³ og han blev nysgerrig og ville undersøge det nærmere. ⁴ Men da Gud så, at han nærmede sig, råbte han til ham inde fra busken: »Moses!«

»Ja. Det er mig,« svarede Moses.

⁵ »Du må ikke komme nærmere. Tag dine sandaler af, for den jord, du står på, er hellig. ⁶ Jeg er dine forfædres Gud. Abraham, Isak og Jakobs Gud.«

Moses tog hænderne op foran ansigtet, for han var bange for at se Gud.

⁷ »Jeg har set mit folks lidelser i Egypten,« sagde Gud. »Og jeg har hørt deres klager over dem, der undertrykker dem. ⁸ Derfor vil jeg befri mit folk fra egypterne og tage dem med til et dejligt land med plads til dem. Et land, der flyder med mælk og honning. Landet, hvor hittitterne, amoritterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitterne bor nu. ⁹⁻¹⁰ Jeg har set, hvor brutalt egypterne behandler mit folk, og derfor vil jeg sende dig afsted til Farao. Du skal føre israelitterne ud af Egypten.«

¹¹ Moses svarede Gud: »Hvordan skulle jeg kunne gå op til Farao og få israelitterne med ud af Egypten?«

¹² »Fordi jeg er med dig,« svarede Gud. »Hav tillid til mig. Du vil komme til at føre mit folk ud af Egypten, og en dag vil I tilbede mig her på dette bjerg.«

¹³ Moses var stadig ikke overbevist og sagde til Gud: »Men forestil dig, at jeg siger til israelitterne, at det er deres forfædres Gud, der har sendt mig. Så vil de spørge mig, hvad han hedder. Og hvad skal jeg så svare?«

¹⁴ Gud svarede: »Jeg er den, jeg er! Du kan bare kalde mig 'Den, der er', og sige til dem: ›Den, der er, har sendt mig!«

¹⁵ Gud fortsatte: »Du skal også sige: ›Det er jeres forfædres Gud, Abraham, Isak og Jakobs Gud, der har sendt mig.« ¹⁶ Du skal samle de mest erfarne og respekterede israelitter og fortælle dem, at Gud viste sig for dig. ¹⁷ Sig til dem: ›Gud har besluttet at føre jer væk fra lidelserne i Egypten og tage jer med til kanaanæerne, hittitterne, amoritterne, perizzitterne, hivvitterne og jebusitternes land. Et land, hvor det flyder med mælk og honning.« ¹⁸ Så vil de lytte til dig. Derefter skal du og israelitternes mest respekterede mænd, folkets ledere, tage op til Farao og fortælle, at israelitternes Gud har vist sig for jer. Bed ham om lov til, at hele folket må rejse tre dage ud i ørkenen, så I kan ofre til jeres Gud. ¹⁹ Jeg ved godt, at Farao ikke vil lade jer rejse, medmindre han er tvunget til det. ²⁰ Men det skal han blive! Jeg slipper mine voldsomme kræfter løs over Egypten, så skal han nok lade jer gå. ²¹

Jeg sørger for, at egypterne får respekt for israelitterne, så meget at I ikke kommer til at tage tomhændede afsted. ²² Jeres kvinder skal bede nabokonerne om alt, hvad de ejer af sølv og guld og tøj. Det skal jeres drenge og piger have på. Sådan plyndrer I Egypten!«

¹ Moses tog igen til orde over for Gud: »Prøv nu at forstå. Israelitterne vil hverken lytte til mig eller tro på mig. De vil sige, at du aldrig har vist dig for mig.«

² »Hvad har du i hånden?« spurgte Gud. »En stav,« svarede Moses. ³ »Kast den fra dig,« sagde Gud. Moses kastede staven fra sig. Da den ramte jorden, blev den straks forvandlet til en slange, og Moses blev forskrækket og trak sig væk fra den. ⁴ »Ræk ud efter den, og tag fat i dens hale,« sagde Gud. Moses greb fat i den, og slangen forvandlede sig igen til en stav.

⁵ »Sådan skal de blive overbevist om, at Gud har vist sig for dig,« sagde Gud. ⁶ »Læg nu hånden ind på dit bryst.« Det gjorde Moses, og da han tog hånden frem igen, så den syg ud. Den var hvid som sne. ⁷ »Læg nu hånden ind på brystet igen,« sagde Gud. Det gjorde Moses, og hånden fik igen farve.

⁸ »Hvis de ikke lytter til dig eller tror på det første tegn, vil de tro på det andet. ⁹ Og hvis de stadig ikke tror dig, skal du tage noget vand fra Nilen og hælde det ud på jorden. Så bliver vandet til blod.«

¹⁰ »Tilgiv mig, at jeg bliver ved, men jeg har aldrig haft ordet i min magt,« sagde Moses. »Hverken før eller nu, hvor du er begyndt at tale til mig, din ydmyge tjener. Jeg har altid haft svært ved at overbevise folk med mine ord.« ¹¹ »Hvem har givet mennesket evnen til at tale? Hvem gør mennesker stumme eller døve, seende eller blinde? Er det ikke mig, Gud? ¹² Tag nu afsted! Jeg skal nok lære dig, hvordan du skal tale, og hvad du skal sige.« ¹³ »Vil du ikke sende en anden i stedet?« spurgte Moses. ¹⁴ Nu blev Gud vred. »Jeg ved, at din bror Aron har gode talegaver. Han er på vej ud i ørkenen for at møde dig, og han vil blive lykkelig for at se dig. ¹⁵⁻¹⁶ Fortæl ham, hvad jeg har sagt. Så skal jeg lære jer om talekunst og lederskab. Du skal tænke, han skal tale.

Om at føle sig overbebyrdet af mange opgaver. Om midtvejskrise

(Anden Mosebog kap. 18 vers 5-27)

⁵⁻⁷ Jetro havde nogen tid inden sendt bud til Moses og fortalt ham, at han ville møde ham i ørkenen og tage hans kone og sønner med. Nu mødtes de ved foden af Guds bjerg, Horebbjerget, hvor israelitterne havde slået lejr, og Moses gik Jetro i møde og omfavnede ham. ⁸ Inde i teltet fortalte Moses sin svigerfar om alt det, Gud havde gjort mod Farao og egypterne for israelitternes skyld, og om alle de ulykker, der havde ramt israelitterne på deres rejse gennem ørkenen, men som Gud havde reddet dem fra. ⁹⁻¹¹ »Lad os takke Gud, som har reddet jer fra Farao og egypterne,« sagde Jetro. »Nu ved jeg, at Gud er den stærkeste af alle guder!« ¹² Så ofrede Jetro til Gud, og Aron og folkets ledere spiste sammen med Moses' svigerfar.

¹³ Næste dag skulle Moses dømme i nogle sager, og han var omringet af mennesker fra morgen til aften. ¹⁴ Da Jetro så alle de opgaver, Moses havde, sagde han: »Hvorfor er du helt alene om alt det

arbejde, mens folk bare står omkring dig?»¹⁵⁻¹⁶ »Folk kommer jo til mig for at få at vide, hvad Gud vil have,« sagde Moses. »Når de har en konflikt med hinanden, kommer de til mig, og så dømmer jeg i sagen og fortæller, hvad Gud har besluttet.«¹⁷⁻²⁰ »Det er ikke den rigtige måde at gøre det på,« sagde Jetro. »Både du og alle de mennesker, der står her og venter, bliver helt udmattede. Du påtager dig for meget, du kan ikke klare det alene. Tag imod mit råd, så vil Gud være med dig. Du skal være folkets stemme over for Gud og fortælle ham om deres problemer. Og du skal være Guds stemme over for folket og fortælle dem om de regler, som Gud har fastlagt. Fortæl dem, hvilken vej de skal følge.²¹ Og så skal du udvælge nogle dygtige, pålidelige mænd, som er loyale over for Gud. Dem skal du gøre til ledere af forskellige grupper på henholdsvis 1.000, 100, 50 og 10 mennesker.²² De større sager skal de stadig komme til dig med, men mindre sager kan de godt klare selv. Gør det lettere for dig selv, og giv noget af ansvaret videre til nogle andre.²³ Hvis du gør det – og det mener Gud, at du skal gøre – så kan du bedre holde til det, og alle de her mennesker kan gå tilfredse hjem.«

²⁴ Moses lyttede til sin svigerfar²⁵ og udvalgte nogle dygtige mænd til ledere over større eller mindre grupper af israelitterne. Nogle skulle lede tusinder, andre skulle lede hundreder, halvtreds eller bare ti.²⁶ De skulle dømme i sager mellem israelitterne, så han selv kun skulle tage sig af de store sager.

²⁷ Så tog Moses afsked med sin svigerfar, og Jetro rejste hjem igen.

Om at have gjort det så godt, man kunne, men ikke nå helt i mål

(Femte Mosebog kap. 34)

¹ Så gik Moses op fra Moabsletten til Nebobjergets top, som ligger over for Jeriko. Gud viste ham det land, hvor alle Israels stammer skulle slå sig ned. Det strakte sig fra området omkring Gileadbjergene, helt til Dan.² Dertil kom hele Naftalis, Efraims og Manasses land og hele Judastammens land, der strakte sig hele vejen til Middelhavet mod vest.³ Endelig var der Negev-ørkenen i syd, og dalen ved Jeriko, palmetræernes by, og helt ned til Soar syd for Det Døde Hav.

⁴ »Her er det land, som jeg lovede Abraham, Isak og Jakob at give til deres efterkommere,« sagde Gud. »Nu har du fået lov til at se det, men du kommer ikke ind i det.«

⁵ Så døde Moses, der havde arbejdet for Gud hele sit liv.⁶ Han blev begravet i en dal i Moab, i nærheden af byen Bet-Peor, men i dag er der ingen, der ved, hvor hans grav er.⁷ Moses var 120 år gammel, da han døde. Hans syn var ikke svækket, og han var stadig lige så stærk som en ung mand.

⁸ I 30 dage græd israelitterne over Moses i Moab. Så sluttede sørgetiden,⁹ og Josva kunne overtage opgaven med at føre israelitterne ind i deres nye land, for Moses havde lagt sine hænder på ham og givet ham al sin visdom. Og israelitterne adlød ham, som Gud havde sagt til Moses, at de skulle.

¹⁰ Men Gud talte ikke ansigt til ansigt med Josva. Det skete aldrig igen, at Gud viste sig for en af sine profeter.¹¹⁻¹² Ingen har gjort noget, der kommer i nærheden af de vidunderlige tegn og grusomme straffe, som Moses med Guds hjælp sendte til både egypterne og israelitterne, og som israelitterne så med deres egne øjne.

Om ikke at føle sig god nok, men alligevel sætte sin lid til Gud

(Salmernes Bog kap. 13)

¹ Af David.

² Hvor længe har du tænkt dig at glemme mig, Gud?

Hvor længe vil du skjule dit ansigt for mig?

³ Hvor længe skal jeg være urolig

og gå med sorg i hjertet?

Hvor længe skal mine fjender se ned på mig?

⁴ Se på mig, Herre, svar mig!

Giv mine øjne gnist, så jeg ikke sover ind i døden,

⁵ så mine fjender ikke siger:

»Vi har magt over ham«;

og mine uvenner ikke godter sig, fordi jeg er svag.

⁶ Men jeg stoler på din trofasthed,

jeg er så glad, fordi du vil redde mig.

Jeg synger for Gud,

han er god imod mig.

Når selvværdet er mindre end et knappenålshoved, fortvivlelsen afgrundsdyb og Gud synes fjern

(Salmernes Bog kap. 22 vers 1-22 og Jobs Bog kap. 6 vers 1-14)

¹ Af David.

² Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?

Jeg råber på hjælp, men du er så langt væk.

³ Min Gud, jeg råber om dagen, men du svarer ikke,

og om natten, men jeg kan ikke finde ro.

⁴ Du er den hellige, som sidder på tronen,

dit folk synger om dig.

⁵ Vores forfædre stolede på dig,

de stolede på dig, og du reddede dem.

⁶ De råbte om hjælp, og de blev reddet.

De stolede på dig og blev ikke skuffede.

⁷ Men jeg er en orm, ikke en mand,
hånet af mennesker, foragtet af folk.

⁸ Alle, der ser mig, gør nar ad mig.

De vrænger mund og ryster på hovedet:

⁹ »Han har lagt sin sag i Guds hænder,

lad Gud redde ham,

ja, lad Gud tage sig af ham, når han nu elsker ham.«

¹⁰ Det var dig, der hjalp mig ud af min mors mave
og gjorde mig tryk ved hendes bryst.

¹¹ Til dig var jeg overladt, fra jeg blev født.

Fra jeg lå på min mors mave, har du været min Gud.

¹² Gå ikke din vej, for jeg har det svært,
og ingen hjælper mig!

¹³ Stærke tyre slår ring om mig,
store bøfler omringer mig.

¹⁴ De spærrer gabet op
som en løve, der sønderflår og brøler.

¹⁵ Jeg er som vand, der hældes ud,
mine knogler falder fra hinanden.

Mit hjerte er som voks, det smelter i mig.

¹⁶ Min gane er tør som potteskår,
min tunge klæber til min gane.

Du lægger mig i dødens støv.

¹⁷ Hunde omringer mig,
en flok forbrydere samler sig om mig.
De har gennemboret mine hænder og fødder,

¹⁸ jeg kan tælle mine knogler.

De ser på mig og godter sig.

¹⁹ De deler mit tøj imellem sig,
de trækker lod om mit tøj.

²⁰ Men du, Gud, gå ikke!
Du er min styrke, skynd dig, hjælp mig!
²¹ Red mig fra sværdet,
red mig fra hundene.
²² Riv mig ud af løvens gab
og væk fra de vilde tyres horn.

//

¹ Job tog ordet igen. Han sagde:
² »Hvis man kunne veje min elendighed,
hvis der fandtes en vægt, der kunne rumme min smerte,
³ så ville den veje mere end alle havenes sand.
Derfor må jeg have luft for min fortvivlelse.
⁴ Den Livgivende Gud har ramt mig med sine pile.
Giften trænger ind i mit indre.
Guds rædsler angriber mig.

⁵ Æsler skryder jo, når de ikke kan finde græs,
og okser brøler, når de mangler foder.
⁶ Ingen spiser mad uden salt,
og ingen vil røre ved ækle ting.
⁷ Men jeg væmmes ved mit eget liv,
det er lige så afskyeligt som min krop!

⁸ Bare jeg kunne få ét ønske opfyldt,
så Gud lod det ske, som jeg håber på:
⁹ at han selv ville knuse mig,
at han ville strække sin hånd ud og dræbe mig.
¹⁰ Det ville trøste mig
og gøre mig godt midt i smerterne:
For jeg står ved, hvad jeg har sagt om Gud.
¹¹ Jeg kan ikke længere holde det ud,
jeg har ikke noget at leve for.
¹² Er jeg måske hård som sten?
Tror I, min krop er lavet af jern?

¹³ Nej, der er ingen udvej for mig,
ingen hjælp at hente.

¹⁴ Den fortvivlede har brug for støtte fra en ven,
ellers mister han tilliden til Gud, Den Livgivende Gud.

Det er menneskeligt at fejle. Og de gør det igen og igen

(Første Mosebog kap. 9 vers 18-28 og Første Mosebog kap. 18-19)

¹⁸ Noas sønner, der gik i land fra skibet, hed Sem, Kam og Jafet. Kam er kanaanæernes stamfar. ¹⁹ De tre sønner og deres efterkommere spredte sig siden hen over hele jorden. ²⁰ Noa gik i gang med at dyrke jorden, og han plantede en vingård. ²¹ Da han drak af vinen, blev han fuld og lå uden tøj på inde i sit telt. ²² Kam så sin far splitternøgen og gik udenfor og underholdt sine brødre med det. ²³ Men Sem og Jafet tog et tæppe, holdt det mellem sig i skulderhøjde og gik baglæns ind i teltet. Her dækkede de deres nøgne far til, mens de vendte ansigterne væk. ²⁴ Da Noa vågnede op af sin rus og fik at vide, hvad hans yngste søn havde gjort mod ham, ²⁵ sagde han:

»Kam skal være forbandet,
han skal være sine brødres laveste slave.

²⁶ Kam og hans efterkommere skal være slaver
for Sem og Jafet.

Jeg takker Gud, som tager sig af Sem.

²⁷ Jeg håber, at Gud vil gøre Jafet stor,
at han vil lade ham bo side om side med Sem,
og at han vil gøre kanaanæerne til deres slaver.«

²⁸ Noa levede videre i 350 år efter oversvømmelsen.

//

¹ En dag, da Abraham sad i indgangen til sit telt ved egetræerne i Mamre, viste Gud sig igen for ham. Det var den varmeste tid på dagen. ² Abraham så op og fik øje på tre mænd, som stod i nærheden. Han sprang op, løb dem i møde og bukkede respektfuldt for dem. ³ »Min herre,« sagde han til den forreste af dem, »vil I ikke hvile jer her hos mig ⁴ under træet? Så skal jeg få hentet noget vand, I kan vaske jeres fødder i. ⁵ Bagefter kan I få noget at spise, så I kan komme til hægterne, inden I rejser videre. Der må jo være en mening med, at I kommer her forbi, hvor jeg bor.« »Tak,« sagde de, ⁶ og Abraham løb tilbage til teltet. Han sagde til Sara: »Skynd dig at tage en sæk mel, ælt en dej og bag nogle brød.« ⁷ Han fortsatte i løb ud til sine dyr og valgte en særlig fin kalv og bad en af sine folk

skynde sig at tilberede den. ⁸ Snart kunne han servere både yoghurt, mælk og kød for mændene. Abraham sørgede godt for dem, mens de sad under træerne og spiste. ⁹ »Hvor er din kone Sara?« spurgte gæsterne. »Hun er inde i teltet,« svarede Abraham. ¹⁰ En af dem sagde: »Næste år ved den her tid kommer jeg igen, og så har din kone Sara en søn!«

Sara stod i teltåbningen bag ham og hørte, hvad han sagde. ¹¹ Abraham og Sara var begge meget gamle på det tidspunkt, og Sara var langt over den alder, hvor hun kunne få børn. ¹² Hun lo for sig selv og tænkte: »Jeg er nedslidt, og min mand er gammel, hvordan skulle jeg overhovedet kunne blive gravid?« ¹³ Gud hørte det og sagde til Abraham: »Hvorfor ler Sara? Hvorfor tænker hun: ›Skulle jeg kunne få et barn, så gammel som jeg er blevet?‹ ¹⁴ Findes der noget, som Gud ikke kan få til at ske? Jeg kommer igen næste år ved den her tid, og så har Sara en søn!« ¹⁵ Sara blev forskrækket og ville ikke indrømme, at hun var kommet til at grine. Men han holdt fast: »Jo, du grinede!«

¹⁶ Mændene tog afsted i retning mod Sodoma, og Abraham fulgte dem på vej. ¹⁷ »Jeg vil ikke skjule mine planer for Abraham,« sagde Gud til sig selv, ¹⁸ »for han skal jo blive stamfar til et stort og magtfuldt folk, og alle andre folk på jorden vil blive velsignet og få lykke og styrke gennem ham. ¹⁹ Jeg ved, hvem han er, og han skal lære hele sin slægt at leve sådan, som jeg ønsker, så de gør, hvad der er rigtigt og retfærdigt. Til gengæld vil jeg gøre alt det for Abraham, som jeg har lovet ham.« ²⁰ Han sagde derfor til Abraham: »Sodoma og Gomorra skriger til mig. Dér gør de ustandselig det stik modsatte af, hvad jeg ønsker. ²¹ Jeg vil undersøge, om det er så galt, som det lyder til at være.«

²² Mændene gik mod Sodoma, mens Gud blev tilbage hos Abraham. ²³ Abraham trådte nærmere og sagde: »Vil du både udrydde dem, der lever, som du ønsker, og dem, der ikke gør? ²⁴ Hvad nu, hvis du finder 50 mennesker i byen, der lever, som de skal? Vil du så stadig udslutte byen? Vil du så ikke skåne den? ²⁵ Jeg er sikker på, at du ikke kunne finde på at gøre sådan noget: At dræbe dem, der lever ordentligt! At behandle dem på samme måde som dem, der gør det modsatte af, hvad du ønsker! Det kunne du ikke finde på! Dig, der er dommer over hele verden, du skal vel også selv handle retfærdigt?« ²⁶ Gud svarede: »Hvis jeg finder 50 mennesker i Sodoma, som lever, som jeg vil have det, vil jeg skåne byen for netop de 50 menneskers skyld.« ²⁷ Abraham tog ordet igen: »Må jeg sige en ting mere, selvom jeg kun er et menneske? ²⁸ Hvad nu hvis der mangler fem? Vil du ødelægge hele byen, hvis der er 45, der gør, hvad du ønsker, og ikke 50?« Gud svarede: »Jeg lader være med at ødelægge byen, hvis jeg finder 45 gode mennesker.« ²⁹ Abraham pressede på: »Hvad så, hvis der kun er 40?« Og Gud svarede: »Så vil jeg skåne byen af hensyn til de 40.« ³⁰ »Nu må du ikke blive vred, Herre,« sagde Abraham, »men måske er der kun 30?« Gud svarede: »Jeg vil ikke ødelægge byen, hvis der er 30.« ³¹ Abraham sagde: »Lige én ting til: Det kan være, der kun er 20?« Gud svarede: »Jeg vil også lade byen slippe for 20 menneskers skyld.« ³² »Må jeg spørge om en sidste ting? Forestil dig, at der kun er ti?« sagde Abraham. Gud svarede: »Så vil jeg lade være med at ødelægge byen, udelukkende af hensyn til de ti.« ³³ Da Gud var færdig med at tale med Abraham, gik han sin vej, og Abraham vendte hjem.

¹ Den samme aften kom to engle til Sodoma. Da Lot, som sad ved byporten, så mændene, rejste han sig, bukkede respektfuldt for dem og bød dem velkommen. ² »Mine herrer,« sagde han, »tag med mig hjem, så I kan få vasket jeres fødder. I kan også blive og overnatte, så I er friske til at rejse videre i morgen tidlig.« »Det behøver vi ikke,« svarede de. »Vi sover bare her på torvet.« ³ Men Lot blev ved, og de lod sig til sidst overtale til at gå med ham hjem, hvor der blev serveret mad og drikke.

⁴ De var knap nået i seng, før samtlige mænd i Sodoma havde omringet huset, ⁵ mens de som vanvittige råbte og skreg til Lot: »Hvor er de mænd, du havde med dig? Kom herud med dem. Vi vil have sex med dem!« ⁶ Lot gik udenfor, lukkede døren bag sig ⁷ og prøvede at tale dem til fornuft: »Kære venner, I må ikke gøre noget så forkert. ⁸ Er det ikke bedre, I får mine to døtre, som er jomfruer? Dem kan I gøre med, hvad I vil. Men de to mænd skal I lade være i fred, for de er gæster i mit hus.« ⁹ »Gå med dig!« råbte de. »Dig, der selv er fremmed i vores by! Hvor vover du at blande dig i, hvordan vi skal opføre os! Du skal få en værre omgang end de andre!« De stormede frem mod Lot for at slå døren ind, ¹⁰ men de to gæster nåede at trække ham ind i huset i tide og smække døren i. ¹¹ Samtidig gjorde de alle mændene udenfor blinde, så de ikke havde en chance for at finde døren.

¹² De to gæster vendte sig nu mod Lot: »Er der flere her i byen, som hører til din familie? Svigersønner, sønner, døtre eller andre? Du skal få dem væk herfra. ¹³ Om ikke så længe tilintetgør vi byen. Gud har nemlig sendt os for at udlette den og alle dens indbyggere, fordi deres ondskab skriger til himlen.« ¹⁴ Lot skyndte sig hen til sine døtres forlovede og sagde: »Skynd jer! Vi må væk herfra! Gud vil udlette byen.« Men de troede bare, at han lavede sjov med dem. ¹⁵ Næste morgen, før solen var stået op, pressede de to engle endnu mere på: »Skynd dig nu,« sagde de til Lot, »tag din kone og dine to døtre og se at komme væk. Ellers dør du også, når byen bliver udsluttet!« ¹⁶ De to engle tog fat i Lot, hans kone og hans to døtre og trak dem med uden for byen, for Gud ville skåne Lot. ¹⁷ Da de var kommet sikkert ud af byen, sagde den ene: »Løb for livet! Og se jer under ingen omstændigheder tilbage! Stop ikke op noget som helst sted i dalen! Flygt op i bjergene, så I ikke dør!« ¹⁸⁻¹⁹ »Men,« sagde Lot til dem, »jeg kan da umuligt nå helt op i bjergene, før det er for sent. Når I nu har været så gode mod mig og reddet mit liv, ²⁰ kan I så ikke også lade mig skjule mig i den lille by, der ligger dér? Der kan jeg godt nå hen. Se, hvor lille og ubetydelig den er?« ²¹ »Som du vil,« sagde den ene engel. »Jeg skåner byen dér, ²² men skynd dig derhen, for jeg kan ikke gøre noget, før du er i sikkerhed.« Den lille by er den by, der i dag hedder Soar, som betyder 'småting'.

²³ Solen var netop stået op over horisonten, ²⁴ da Gud lod sydende svovl og ild regne ned over Sodoma og Gomorra. ²⁵ De to byer, ja, hver eneste plante på markerne og hele dalen med alle dens indbyggere blev udsluttet. ²⁶ Men Lots kone kunne ikke lade være med at kigge sig over skulderen, og hun blev øjeblikkeligt til en stenhård saltstøtte.

²⁷ Samme morgen stod Abraham tidligt op og skyndte sig ud til stedet, hvor han havde stået over for Gud. ²⁸ Han kiggede ud over sletten mod Sodoma og Gomorra. Han så, hvordan en kvælende

sort røg steg op fra hele området, som fra en skoldhed ovn. ²⁹ Men Gud havde husket sit løfte til Abraham, og Lot var sluppet væk fra ulykken, der ramte byerne på sletten.

³⁰ Lot var bange for at blive boende i Soar, så derfor rejste han med det samme videre op i bjergene. Her slog han lejr i en klippehule sammen med sine to døtre. ³¹ En dag sagde den ældste til sin søster: »Far er gammel, og hvem skal egentlig føre vores slægt videre, når der ikke er nogen mænd her på egnen, som vi kan få børn med? ³² Lad os drikke far fuld og gå i seng med ham, så vi kan få børn med ham, så vores slægt lever videre.« ³³ Om aftenen gav de ham vin, og den ældste datter gik i seng med ham. Han var så sanseløst beruset, at han hverken opdagede, at hun lagde sig hos ham, eller at hun stod op igen. ³⁴ Næste morgen sagde hun til sin lillesøster: »I går aftes gik jeg i seng med far. Vi drikker ham fuld igen i aften, så du kan gøre det samme. På den måde kan vi begge få børn og sikre slægten.« ³⁵ Den samme aften drak de ham fuld igen, og den yngste datter gik i seng med ham. Heller ikke denne gang sansede han, hvad der skete. ³⁶ Sådan blev begge Lots døtre gravide med deres egen far. ³⁷ Den ældste datter fødte en søn, som hun kaldte for Moab. Han blev stamfar til det folk, der i dag er kendt som moabitterne. ³⁸ Den yngste datter fik også en søn. Han kom til at hedde Ben-Ammi. Fra ham nedstammer ammonitterne. Det folk findes stadig.

Om svigt, om at få en chance til – og om at gribe den

(Johannesevangeliet kap. 21 vers 14-25)

¹⁴ Det var tredje gang, Jesus viste sig for sine disciple, efter at han var stået op fra de døde.

¹⁵ Da de havde spist, sagde Jesus til Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør?« »Ja, Herre,« svarede han. »Du ved, jeg holder af dig.« »Så tag dig af mine lam,« svarede Jesus.

¹⁶ For anden gang sagde Jesus til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« »Ja, Herre,« svarede han. »Du ved, at jeg holder af dig.« Jesus sagde til ham: »Så skal du være hyrde for mine får.« ¹⁷ For tredje gang spurgte Jesus: »Simon, Johannes' søn, holder du af mig?« Peter blev ked af det, fordi Jesus nu for tredje gang spurgte, om han holdt af ham. »Herre, du ved jo alt,« svarede Peter. »Du ved, at jeg holder af dig.« Jesus sagde til ham: »Så tag dig af mine får. ¹⁸ Hør nu her. Da du var yngre, tog du selv tøj på og bestemte, hvor du gik hen. Men når du bliver gammel, må du strække armene ud, og en anden vil give dig tøj på og føre dig et sted hen, hvor du ikke vil være.« ¹⁹ Sådan forudsagde Jesus, at Peter ville blive henrettet på et kors og på den måde hylde Gud. Så sagde han til Peter: »Kom med mig.«

²⁰ Peter vendte sig om, og han så den discipel, Jesus elskede mest, følge efter dem. Det var ham, der havde lænet sig ind mod Jesus, da de spiste sammen for sidste gang, og havde spurgte: »Hvem vil forråde dig?« ²¹ Peter så ham og spurgte Jesus: »Herre, hvad vil der ske med ham?« ²² »Det kommer ikke dig ved, om jeg vil have, at han skal leve, indtil jeg kommer tilbage,« svarede Jesus. »Du skal bare gøre ligesom mig.« ²³ Derfor hed det sig, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke

sagt, at han ikke skulle dø, han havde bare sagt: »Det kommer ikke dig ved, om jeg vil have, at han skal leve, indtil jeg kommer tilbage.«

²⁴ Og det er den discipel, der bekræfter alt, hvad der står her i bogen. Han har selv skrevet det, og vi ved, at han fortæller sandheden.

²⁵ Jesus gjorde også mange andre ting. Hvis hver eneste ting skulle skrives ned, tror jeg ikke, at der ville være plads nok i verden til alle de bøger, der så måtte skrives.